

UZASADNIENIE

W dniu 25 maja 2019 Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wydał Zarządzenie o odmowie przyjęcia zażalenia skarżącej z uwagi na wniesienie go po terminie. W uzasadnieniu podał, iż po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego w sprawie nieetycznego zachowania radcy prawnego W. K. wydał w dniu 11 grudnia 2018 r. postanowienie o umorzeniu dochodzenia, gdyż stwierdził, że radca prawny nie dopuścił się przewinienia dyscyplinarnego. Od tego postanowienia skarżąca złożyła zażalenie, jednak nie dotrzymała ona 14-dniowego terminu, który wynika z art. 460 KPK w związku z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 2115) – dalej (...). Wobec tego, bez badania merytorycznej zasadności zażalenia, Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego zarządzeniem z dnia 25 maja 2019 r. odmówił przyjęcia zażalenia.

Na ww. zarządzenie skarżąca wniosła w dniu 14 czerwca 2019 r. zażalenie, w którym wskazała, iż zarządzenie otrzymała w dniu 10 czerwca 2019 r. i zgodnie z przysługującym jej prawem składa zażalenie. Dodatkowo skarżąca podała, że nie została poinformowana o zakończeniu postępowania prowadzonego przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego pod sygnaturą akt: RD 139/18 i później zapoznała się dokumentacją, po czym natychmiast po zapoznaniu się z postanowieniem wniosła zażalenie. W dalszej części zażalenia skarżąca podała merytoryczne uzasadnienie zarzutów, jakie przedstawia postanowieniu Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego o odmowie wszczęcia dochodzenia.

Sąd ustalił i zważył, co następuje.

Zażalenie skarżącej z dnia 14 czerwca 2019 r. nie może zostać uwzględnione.

Postępowanie prowadzone przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego zakończyło się postanowieniem z dnia 11 grudnia 2018 r. o umorzeniu dochodzenia. Postanowienie zostało w dniu 19 grudnia 2018 r. wysłane na adres skarżącej, pod którym w toku całego postępowania odbierała korespondencję i który sama podawała w pismach. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny dołączył do akt wydruk z portalu śledzenie przesyłek Poczty Polskiej, z którego wynika, że przesyłka o numerze (...) nadana 19 grudnia 2018 r. awizowana była dwukrotnie: 21 grudnia 2018 r. oraz 31 grudnia 2018 r., po czym 7 stycznia 2019 r. została zwrócona do nadawcy.

Zgodnie z przepisem art. 133 KPK mającym odpowiednie zastosowanie w postępowaniu dyscyplinarnym: § 1. Jeżeli doręczenia nie można dokonać w sposób wskazany w art. 132 [czyli bezpośrednio adresatowi], pismo przesłane za pośrednictwem operatora pocztowego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe pozostawia się w najbliższej placówce pocztowej tego operatora pocztowego, a przesłane w inny sposób w najbliższej jednostce Policji albo we właściwym urzędzie gminy.

§ 2. O pozostawieniu pisma w myśl § 1 doręczający umieszcza zawiadomienie w skrzynce do doręczania korespondencji bądź na drzwiach mieszkania adresata lub w innym widocznym miejscu ze wskazaniem, gdzie i kiedy pismo pozostawiono oraz że należy je odebrać w ciągu 7 dni; w razie bezskutecznego upływu tego terminu, należy czynność zawiadomienia powtórzyć jeden raz. W razie dokonania tych czynności pismo uznaje się za doręczone.

Wobec powyższego, postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 11 grudnia 2018 r. należy uznać za doręczone skarżącej w dniu 7 stycznia 2019 r., tj. w ostatnim możliwym dniu odbioru awizowanej przesyłki. Stanowisko takie znajduje potwierdzenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, który w postanowieniu z dnia 2 września 2009 r. ((...) (...)) stwierdził, iż regulacja zawarta w art. 133 § 2 k.p.k., który znajduje odpowiednie zastosowanie w postępowaniu dyscyplinarnym (art. 74¹ ustawy o radcach prawnych), że umieszczenie w skrzynce do doręczania korespondencji bądź na drzwiach mieszkania adresata lub w innym widocznym miejscu zawiadomienia o pozostawieniu pisma w najbliższej placówce pocztowej i potrzebie odebrania go w ciągu 7 dni (czynność zawiadomienia trzeba powtórzyć) powoduje, iż doręczenie należy uznać za dokonane, jeżeli adresat, po powtórnym awizowaniu, nie zgłosi się po odbiór pisma w terminie podanym w zawiadomieniu. Taka właśnie sytuacja,

określana mianem tzw. doręczenia zastępczego, zaistniała w konkretnej sprawie, czego świadectwem są poczynione na kopercie (k. 276) stosowne adnotacje. (zob. wyrok SN z 23 lutego 1995 r., II KRN 4/95, Prok. i Pr. 1995, nr 6, poz. 12). W niniejszej sprawie, dowodem na prawidłowe awizowanie przesyłki o numerze (...) jest wydruk z portalu śledzenie przesyłek Poczty Polskiej.

W przypadku doręczenia zastępczego, termin na złożenie środka zaskarżenia rozpoczyna swój bieg od daty przyjętej, jako data doręczenia przesyłki, tym niemniej strona, która – z uwagi na faktyczny brak wiedzy o rozstrzygnięciu – nie dotrzyma tego terminu nie ma zamkniętej drogi odwołania. Zgodnie bowiem z art. 126 § 1 KPK w zw. z art. 74¹ UPR: jeżeli niedotrzymanie terminu zawitego nastąpiło z przyczyn od strony niezależnych, strona w zawitym terminie 7 dni od daty ustania przeszkody może zgłosić wniosek o przywrócenie terminu, dopełniając jednocześnie czynności, która miała być w terminie wykonana; to samo stosuje się do osób niebędących stronami.

Wobec powyższego, skarżąca, która w dniu 18 kwietnia 2019 r. zapoznała się z aktami postępowania prowadzonego przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego pod sygnaturą akt RD 139/18, mogła w trybie art. 126 § 1 KPK w zw. z art. 74¹ UPR złożyć wniosek o przywrócenie terminu wraz z dopełnieniem czynności, która miała być w terminie wykonana, czyli złożeniem zażalenia. Co ważne jednak, we wniosku o przywrócenie terminu należy wykazać, iż niedotrzymanie terminu zawitego nastąpiło z przyczyn niezależnych od strony. Tymczasem skarżąca w zażaleniu z dnia 28 kwietnia 2019 r. wskazała jedynie, że nie została poinformowana o zamknięciu postępowania i z aktami zapoznała się w dniu 18 kwietnia 2019 r. Co więcej, również w zażaleniu na zarządzenie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego o odmowie przyjęcia zażalenia, skarżąca nie wspomniała o żadnych przyczynach, które spowodowały, iż nie mogła odebrać listu poleconego wysłanego na jej adres korespondencyjny. Na posiedzeniu Sądu stwierdziła jedynie, iż nie otrzymała awizo. Twierdzenie to jednak pozostaje w sprzeczności z informacją wynikającą z systemu śledzenia przesyłek Poczty Polskiej S.A. Sąd zatem nie mógł przyjąć, iż przesyłka nie była awizowana i nie została prawidłowo doręczona w trybie art. 133 § 2 KPK w związku z art. 74¹ UPR.

Skarżąca w dniu 28 kwietnia 2019 r. złożyła pismo zatytułowane zażalenie od postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 11 grudnia 2018 r. W piśmie tym – pomimo uprawnienia wynikającego z art. 126 KPK w związku z art. 74¹ UPR – nie zawarła wniosku o przywrócenie terminu do złożenia środka zaskarżenia, a także nie wykazała, ani nawet nie wskazała, niezależnych od niej przyczyn nieodebrania listu poleconego zawierającego postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego. Wobec tego, Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego słusznie odmówił przyjęcia zażalenia. Nawet bowiem gdyby pismo skarżącej potraktować jako wniosek o przywrócenie terminu złożony wraz z zażaleniem, to z uwagi na brak wykazania niezależnych od niej przyczyn uchybienia terminowi, wniosek należałoby oddalić, i w konsekwencji odmówić przyjęcia zażalenia z uwagi na upływ terminu do jego wniesienia. Jak wskazuje doktryna i orzecznictwo: w sytuacji gdy skazany, składając wniosek o przywrócenie terminu, nie wskazał na żadną okoliczność, która uniemożliwiła mu dochowania terminu, co przesądza o nieuwzględnieniu jego wniosku, to okoliczność, że wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu skazany nie dokonał czynności, która w terminie zawitym miała być dokonana, nie ma już w tej sytuacji znaczenia dla sposobu rozstrzygnięcia jego wniosku o przywrócenie terminu (por. post. SN z 17.5.2010 r., IV KZ 26/10, OSNwSK 2010, poz. 1039), (A. Sakowicz (red.), Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Wyd. 7, Warszawa 2016). W niniejszym postępowaniu skarżąca nie tylko nie wskazała żadnej okoliczności, która uniemożliwiła jej dochowania terminu, ale de facto nawet nie złożyła nawet wniosku o przywrócenie terminu do złożenia zażalenia. W związku z tym rozstrzygnięcie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 25 maja 2019 r. w postaci zarządzenia o odmowie przyjęcia zażalenia jest prawidłowe.

Mając powyższe na uwadze, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny orzekł jak w pkt 1 postanowienia na podstawie art. 74¹ pkt 1 UPR w zw. z art. 437 § 1 i 2 KPK i art. 465 § 1 i 2 KPK.

O kosztach postępowania, które wyniosły w niniejszej sprawie łącznie 1.140,00 zł Sąd orzekł jak w pkt 2 postanowienia na podstawie art. 70⁶ ust. 2 zd. 2 UPR.

Pouczenie

Zgodnie z art. 426 § 1 KPK w zw. z art. 74¹ pkt 1 URP od niniejszego postanowienia nie przysługuje środek odwoławczy.